

Posudek vedoucí na bakalářskou práci Luboše Rezlera

Gaspar Noé, autor zvrácené narace

Luboš Rezler se rozhodl přistoupit k analýze díla francouzského režiséra Gaspara Noého za pomoci formální, narativní a tematické analýzy a ve výsledku jeho bakalářská práce úspěšně nabízí poměrně komplexní pohled na specifické rysy Noého tvorby. Vzhledem k rozsahu bakalářské práce se přitom autor soustředil na detailnější analýzy pouze dvou filmů z Noého filmografie – Irreversible a Enter the void.

V první části text přináší shrnutí celkové dosavadní tvorby Gaspara Noého včetně krátkých snímků. Přestože chápu, proč jej Luboš do své práce zahrnul, patří toto shrnutí k méně zajímavým pasážím, protože působí místy příliš žurnalisticky a obsahuje informace, jež jsou v podstatě snadno dostupné z jiných zdrojů. Nepodařilo se zde jasněji motivovat, proč tu tento širší biografický kontext je.

Kapitola o některých proudech současné francouzské kinematografie – především tzv. new french extremity, kinematografii transgrese, cinéma du corps –, kam bývá Noé řazen, je dle mého soudu podnětnější a umožňuje rozvíjet již hlubší úvahy o specifických rysech Noého filmů, k nimž se pisatel bude posléze vracet i v analýzách jednotlivých filmů. Přestože Luboš možná v této kapitole používá jiné zdroje s přílišnou opatrností, bez nějakého vlastního kritického zhodnocení a domyšlení, daří se mu prokázat obeznámenost s relevantní literaturou k tématu i to, že z ní dokáže vybrat klíčové charakteristiky funkčně doplňující jeho vlastní analýzy.

Následné podrobné analýzy dvou snímků tvoří pak samotné jádro práce, přičemž autor práce se v nich stal všímavým pozorovatelem odhalujícím mnohé stylistické zvláštnosti stejně jako potenciální významy Noého filmů. Jeho text je v této části velmi hutný a naplněný různorodými postřehy. Mezi nejzajímavější řadím pasáže, v nichž se mu daří popsat konkrétní formální kvality související se specifickým způsobem natáčení (viz např. odstavec o zvláštní textuře obrazu v Irreversible na s. 17). Mezi další úspěchy práce pak náleží např. to, že se Lubošovi podařilo podle mého soudu dostatečně argumentovaně ukázat, proč podle jeho názoru Noého filmy nejsou jen formální exhibicí, ale používají inovativní formální a narativní prostředky k zobrazení určitých podstatných podpovrchových témat.

Jakýmsi hlavním tématem, linoucí se bakalářskou prací, se postupně začala stávat subjektivizace spjatá s prací kamery stejně jako se zvláštní narativní pozicí postav. Právě tomuto zcelujícímu tématu, propojujícímu oba zkoumané snímky, je pak věnován i samotný závěr textu. Je možná škoda, že toto téma nevykristalizovalo dříve, ještě před započítím psaní práce, která by se tak mohla cele soustředit na analýzu mechanismů subjektivizace, nicméně i jako výsledek výzkumu se koncept subjektivizace jeví podnětným.

Z formálního hlediska text lehce trpí několika drobnějšími nedostatky. Občas se v něm vyskytují gramatické chyby, překlady, či vypadlé mezery mezi slovy. Bibliografické citace onlinových zdrojů nejsou zapsány ve správném formátu. Citace z různých kritik či odborných knih jsou bohužel leckdy přeloženy dosti ledabyle a nepřesně.

Navzdory těmto drobným přehmatům je tato bakalářská práce podle mého soudu kvalitním textem, v němž Luboš projevilschopnost práce s odbornou literaturou stejně jako schopnost analyzovat originálním a argumentovaným způsobem filmová specifika Noého děl. Bakalářskou práci proto doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit známkou B.

10. 9. 2017

Helena Bendová